सह्वां च गेर् इकः परः सः षः स्याद् अमान्तरे ऽपि । दशानां स्था-
दीनां तु द्विरुक्तानां च । निषेधति । न्यषेधत् । गतौ तु गङ्गां व्यसेधत् ।
षिधू शास्त्रे माङ्गल्ये च ।

वेम् ऊदित्स्वरचायस्फायप्यायसूतिसूयधूञ्रधादिनिष्कुषो ऽरवसो रुडुसुनोस्
त्व् अठ्याः ॥ ४६ ॥

एभ्यो वसस्यारस्य इम् स्याद्वा । रौत्यादेस्तु ठीवर्जम् । असेधीत् ।

व्रजवद्अर्अल्अज्अनिमो ऽञिश्विजागुर् व्रिः सौ पे ॥ ४७ ॥

व्रजेर् वदेर् अरन्तस्य अलन्तस्य अजन्तस्य अनिमश्च सौ पे व्रिः स्यात् ।
न तु ञिश्विजागॄणाम् । असैत्सीत् ।
असेधिष्टाम् ।

ढभात् तथोर् धो ऽधः ॥ ४८ ॥

ढभात् परयोस्तथयोर् धः स्यात् । न तु धाञः । असैद्धाम् ।
खद स्थैर्ये बधे च ।

हसादेः सेमो ऽह्येदित्क्षणश्वसबधो वोङ्अतः सौ पे व्रिः ॥ ४९ ॥

हमयान्ताद् एकारेतः क्षणादेश्च अन्यस्य सेमो हसादेर् उङो ऽकारस्य
सौ पे व्रिः स्याद्वा । प्रन्यखादीत् । खादित्वाद् न णः । अखदीत् ।

ञ्णित्य् अन्त्येज्उङ्अतोः ॥ ५० ॥

धोर् अन्त्यस्येच उङो ऽकारस्य च व्रिः स्याज् ञिति णिति च परे । चखाद ।

णप्य् अन्ते वा ॥ ५१ ॥

चखाद । चखद ।
गद भाषे । प्रणिगदति ।
वद व्यक्तायां वाचि ।

तॄफलभजत्रपश्रथग्रथदभाद्यन्तास्यहसां ठ्याः कित्सेम्थप्य् अद् एः खिलोपश्चा-
शशददवाद्यन्यथाखिणुनलोपिनां जॄवमभ्रमत्रसफणादिबधार्थराधां तु वा ॥ ५२ ॥